

Satulan pimeä puoli

Melko tarkalleen viisi ja puoli vuotta sitten iski tallillemme satulavaras. Itsenäisyyspäivän aamuna tavasin epäuskoisena tallinomistajan lähettämää tekstiviestiä: kaikki satulat varastettu. Vorojen mukaan oli tarttunut myös loimia, kypäriä ja jopa käytettyjä harjoja.

Ensimmäiseksi iski tietenkin paniikki vakuutusten suhteen. Pienen selvittelyn jälkeen kävi ilmi, että kotivakuutus kyllä korvaa harrastevälineet, vaikka niitä tilapäisesti säilytettäisiin muualla. Tosin päädyin saman tien vaihtamaan myös vakuutusyhtiötä, sen verran huonommat olivat ehdot omassani verrattuna muiden yhtiöiden korvauspolitiikkaan tällaisessa tapauksessa.

Vakuutusrahat olivat kuitenkin lopulta laiha lohtu kaivatessani vanhaa, kulahtanutta, niin minulle kuin hevoselleni sopintua laatusatulaani, jollaista ei ollut enää mahdollista mistään ostaa. Samassa jamassa olivat myös tallimme yhdeksän muuta hevosenomistajaa. Yksi heistä ratsasti yli puoli vuotta ilman satulaa ennen kuin sopiva osui kohdalle. Minä ehkä "vain" pari kuukautta.

Satuloita ei koskaan löytynyt, vaikka niitä haravoitiin netissä ja tietoa levitettiin. Täältä pohjoisesta on lyhyt matka rajan yli, jonne varusteet luultavasti kuskattiin pikimmiten.

Pari kuukautta sitten sama juttu tapahtui lähitallilla. Yön pimeinä tunteina satulahuoneesta oli viety niin arvokasta kuin vähemmän arvokastakin tavaraa, yhteensä kuitenkin useiden tuhansien arvosta. Myös muilla Oulun alueen talleilla oli käyty, ja vorot olivat vohkineet etupäässä satuloita.

Herää kysymys, onko varastettujen satuloiden kauppaaminen todellakin niin kannattavaa puuhaa, että tällaiset täsmäskut alkavat olla nykypäivää? Eikö olisi olemassa helpompaakin pimeää tavaraa kuin satulat? Niin rahallisesti arvokkaita kapineita kuin ne ovatkin, on niiden käyttöarvo usein maallista arvoa vieläkin korkeampi: ilman satulaa kun ratsastaja kokee pidemmän päälle olonsa melkoisen hampaattomaksi, oli hevonen sitten minkälainen pullapolle tahansa – tosimielellä treenaajista puhumattakaan. Jokainen joskus hevoselleen satulaa etsinyt tietää, kuinka pitkälinen savotta se voi olla.

Herää myös kysymys, mistä voin käytetyn satulan ostaessani tietää, ettei se ole varastettu? Arvokkaitakin satuloita kun kaupataan yksityishenkilöiden kesken netissä ja tallien seinillä. Miten voin välttyä ostamasta pimeää satulaa? Onko minun vastuullani haravoida netin keskustelupalstat varmistuakseni, etten osta tietämättäni varastettua tavaraa?

Hevoselleni sopivan satulan löytäessäni kyselen harvoin sen alkuperää, vaikka kokemus on osoittanut, että sekin kannattaisi: tällä hetkellä hevostarvikeliikkeestä vuosia sitten käytettynä mutta uudenveroisena ostamani satulan käsittelypyyntö makaa kulluttajavalituslautakunnassa. Lautakunnan tehtävänä on päättää, onko maanantaikappaleeksi osoittautunut satula minun mokani vaiko myyjän huolimattomuutta.

KATI VALJUS

★ uutisia

★ tuoreita kilpailutuloksia

★ käyttäjien oma kuvagalleria

★ vilkas keskustelupalsta

★ myynti-ilmoituksia

★ laaja linkkilista

www.ratsastus.net